

Riad Sattouf

ARABUL DE MÂINE

O copilărie petrecută în Orientul Mijlociu (1978-1984)

Traducere din limba franceză de Raluca Dincă

GRAFIC

Capitolul I

Mă numesc Riad. În 1980, aveam 2 ani și eram un bărbat perfect.

Păr lung, blond platinat,
des și mătășos

Ochi pătrunzători și
răscolitori

Reflexii aurii

Guriță de bebeluș

Manierat
și grațios

Ca un cozonăcel scos din
cuptor

Pe vremea aceea, lumea era ca o ceață plină
cu uriași căzuți în admirație după mine.

Cum ziceam ceva, orice, toți erau în extaz
și se minunau.

Ce copilăș frumos
foc!

Ce faci, scumpete?

LA REVEDERE.

Ia uite, a vorbit
cu mine!

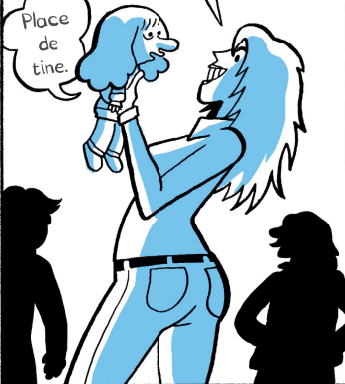
Ce dragăloș!

Ce bine
pronunță...

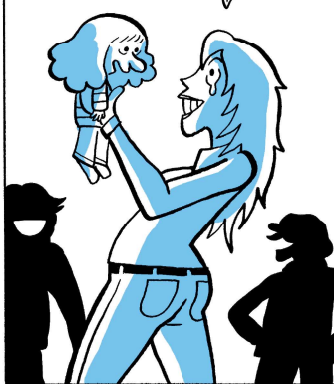
Toate femeile voiau să mă
țină în brațe.

Gata, te iau la mine acasă!

Place
de
tine.

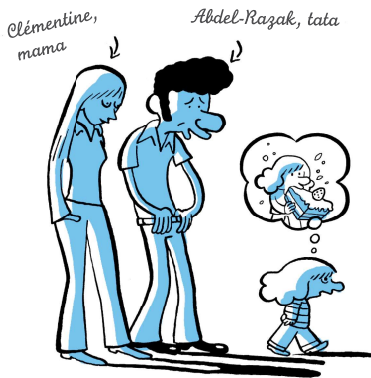
O necunoscută

DOAMNE, CE
DRĂGĂLĂȘENIE!

Eram conștient doar câteva
ore pe zi, dar mi-era de-ajuns:
știam cum să răzbesc în viață.

Eram singur la părinți. Firește, și ei mă adorau și mă răsfățau.

Mama era de loc din Bretania și-și făcea studiile la Paris. Tata era sirian. Venea dintr-un sătuc de lângă Homs.

Era un elev eminent și obținuse o bursă pentru a studia la Sorbona. S-au întâlnit prima dată la cantina universității.

Era la începutul anilor '70.

Binăziua, mî cheamă Abdel-Razak. Pe tine?

Și pe tine cum te cheamă?

Ca pe ea. Mă cheamă ca pe ea.

Nu, uite ce-i; vrem să mâncăm liniștite. Tu poți sta aici.

Da, bine, la 7, în Piața Operei.

Mamei i-a fost milă de el. Așa că s-a dus la întâlnire în locul prietenei sale.

Tata făcea un doctorat în istorie contemporană. Provenea dintr-o familie sunnită foarte săracă și adora Franța.

E minunat în Franța, fiecare poate ca să facă ce vrea aici!

Se-ntâmpla în 1971, Georges Pompidou era președinte.

Teza lui de doctorat se numea: „Anglia în opinia publică franceză între anii 1912 și 1914“.

Francezii, cu relațiile, n-au mai vrut ca să...

Mama i-a dactilografiat teza și tot ea a făcut-o inteligibilă.

„Relațiile au fost întrerupte...“

Pe tata îl obseda dintotdeauna ideea de a deveni „doctor“.

Ca s-ajungi doctor, cel mai bine-i să fii medic... Numai că eu nu suport să văd sânge... Mă ia amețea pe loc!

Și, cum era pasionat de politică, a ales istoria.

Istoria te ajută să faci politică! Poate c-o s-ajung președinte, hi-hi-hi!

Cine știe, într-o bună zi!

În 1967, îl marcase profund Războiul de șase zile, atunci când Israelul a nimicit Egiptul, Iordania și Siria.

Aș schimba tot în societatea arabă! Aș obliga pe ei să nu mai fie atât de habotnici, să se educe și să fie în pas cu lumea modernă... Aș fi un președinte bun.

Apoi, în 1973, la fel ca toți tinerii sirieni din generația lui, a văzut în înfrângerea arabilor de după războiul de Iom Kipur „aproape o victorie“.

Două zile la rând, egiptenii și sirienii au înaintat în Sinai și Golan! Israelienii erau terminați, ce să mai!

După care s-a-ncețat focul... Și fix atunci israelienii au contraatacat ca niște mișei! Cât pe ce să-i înfrângem!

Data viitoare nu mai scapă!

Cu toate astea, și-a făcut studiile în străinătate ca să scape de armată. În Siria, serviciul militar dura mai mulți ani.

Soldatii-s niște dobitoci!

În 1978, m-am născut eu, iar tata și-a susținut teza de doctorat. În sfârșit, devenise doctor.

Imediat după aceea, căzuse într-o ușoară stare de deprimare.

Asculta de dimineață până seara Radio Monte-Carlo și comenta toate știrile, ca și cum lua parte la dezbateri.

Până la urmă, ca să se răzbune pe Franța, și-a depus candidatura la mai multe universități din Europa.

Apoi, într-o bună zi...

